

{youtube} [zFCTFCgVk1g](https://www.youtube.com/watch?v=zFCTFCgVk1g) {/youtube}

IV Niedziela Wielkanocna – Rok C

Czytania mszalne, komentarz, homilia, video

PIERWSZE CZYTANIE

Apostołowie zwracają się do pogan

W owym czasie Paweł i Barnaba przeszedłszy przez Perge, dotarli do Antiochii Pizydyjskiej, weszli w dzień sobotni do synagogi i usiedli.

A wielu Żydów i pobożnych prozelitów towarzyszyło Pawłowi i Barnabie, którzy w rozmowie starali się zachęcić ich do wytrwania w łasce Boga.

W następny szabat zebrano się niemal całe miasto, aby słuchać słowa Bożego. Gdy Żydzi zobaczyli tłumy, ogarnęła ich zazdrość, i bluźniąc, sprzeciwiali się temu, co mówił Paweł.

Wtedy Paweł i Barnaba powiedzieli odważnie: "Należało głosić słowo Boże najpierw wam.

Skoro jednak odrzucacie je i sami uznajecie się za niegodnych życia wiecznego, zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam Pan: "Ustanowiłem cię światłością dla pogan, abys był zbawieniem aż po krańce ziemi".

Poganie, słysząc to, radowali się i uwielbiali słowo Pańskie, a wszyscy, przeznaczeni do życia wiecznego, uwierzyli. Słowo Pańskie rozszerzało się po całym kraju.

Ale Żydzi podburzyli pobożne a wpływowe kobiety i znaczniejszych obywateli, wywołali prześladowanie Pawła i Barnaby i wyrzucili ich ze swych granic. A oni otrząsnąwszy na nich pył z nóg, przyszli do Ikonium, a uczniów napełniało wesele i Duch Święty.

Dz 13,14.43-52

14. Antiochia, położona w pobliżu Pizydii, była kolonią rzymską. Gdyby Sergiusz Paweł (Dz 13,12) wyposażył ich w listy polecające (por. Dz 9,2) do miejscowej arystokracji, zostaliby natychmiast ugoszczeni. W tym okresie regularne żydowskie zgromadzenia publiczne w synagodze odbywały się zwykle jedynie w szabat i dni świąteczne.

"Antiochii Pizydyjskiej": Administracyjne centrum rzymskiej prowincji Galacji, w którym mieszkała spora grupa Żydów; prowadziła do niej niebezpieczna, biegnąca przez góry droga z Perge (160 km)

"weszli w dzień sobotni do synagogi": Teza, że była to pierwsza wizyta Pawła w tym mieście (9,20; 14,1; [16,3]; 17,1-2.10.17; 18,4.19; 19,8), jest bardzo prawdopodobna z historycznego punktu widzenia; zwrot ten stał się jednak stereotypowym Łukaszkowym sposobem wyrażenia koncepcji zawartej w w. 46.

43. Według Józefa Flawiusza poganie z wielkim zainteresowaniem uczęszczali do synagog. Nawet jeszcze w IV w. po Chr. chrześcijański kaznodzieja Jan Chryzostom uskarżał się, że poganie - w tym przypadku chrześcijanie - w dalszym ciągu uczestniczą w nabożeństwach odprawianych w synagodze. Ci, którzy byli zainteresowani judaizmem, lecz mieli opory co do obrzezania, mogli uznać Pawłowe przesłanie za atrakcyjne.

"pobożnych prozelitów": Czy to określenie nie prowadzi do wymieszania odrębnych grup: nawróconych i nie nawróconych? Być może Łukasz pragnął przygotować w ten sposób czytelników do w. 46, zwracając uwagę, że jedynie Żydzi słyszeli pouczenie w synagodze.

44-48. Sztuczne uproszczenie sytuacji opisanej w tej scenie jest wyczuwalne nawet podczas pobieżnej lektury. Została ona wpleciona w ramy stanowiącego cel historyka programu zarysowanego w w. 46, któremu został podporządkowany opis epizodu, jaki rozegrał się w Antiochii.

44. Kiedy do miasta przybywali sławni mówcy (np. Dio Chryzostom), większość mieszkańców przychodziła, by ich słuchać. Wieści o nowym mówcy, nauczającym w synagodze w Antiochii szybko się rozprzestrzeniały; przypuszczalnie Paweł z większą swobodą wyjaśniał Pismo, niż wygłaszał mowy publiczne w stylu greckim. Mogła krążyć o nim fama, jako o 'retorze lub filozofie.

45-46. Odpowiedź, jakiej Paweł i Barnaba udzielają swym przeciwnikom, ma pewne precedensy w Starym Testamencie (por. Łk 4,24-27; Am 9,7), jest jednak bardziej radykalna. Zawsze było Bożym celem błogosławić poganom za pośrednictwem Abrahama (Rdz 12,3), jednak zachowawczy charakter religii przodków, jako elementu tradycji kulturowej, jest czymś często spotykanym. Kiedy religia o charakterze etnicznym traci typowo narodowy charakter, może przyciągać ludzi spoza swojego kręgu, jednocześnie jednak traci wiele ze swej dotychczasowej tożsamości.

"najpierw wam": Cała budowa Pawiowej mowy stanowi ilustrację tego Boskiego planu zbawienia.

47. Paweł i Barnaba nawiązują do misji Sługi Pańskiego z Iz 49,6. Sługą owym w Iz 49,3-4 jest najwyraźniej Izrael. W Iz 49,5-7 jest nim ten, który w pełni realizuje misję Sługi i cierpi za Izraela (jak w Iz 52,13-53,12) - wczesni chrześcijanie w postaci tej rozpoznawali Jezusa. Jako naśladowcy Jezusa, Paweł i Barnaba podejmują misję Sługi, której częścią było objawienie drogi zbawienia poganom.

Por. komentarz do 1,8, w którym, przy okazji posłannictwa udzielonego przez Zmartwychwstałego, czyni się aluzję do cytowanego tutaj tekstu z Księgi Izajasza (Iz 49,6 LXX). Najwyraźniej jest to jeden z kluczowych momentów realizacji tego planu.

48-49. Żydzi wierzyli, że są przeznaczeni do zbawienia na mocy swego pochodzenia od Abrahama, dlatego pogląd, jakoby wielu pogan zostało „przeznaczonych do życia wiecznego" mógł być dla nich obraźliwy - mówi to jednak wyraźnie Iz 49,6 (zob. Dz 13,47).

50. Starożytne źródła podają, że wiele znakomitych kobiet przejawiało zainteresowanie judaizmem (po części dlatego, że z powodu swego bogactwa miały czas, by nad tym rozmyślać, po części zaś, ponieważ w przeciwieństwie do mężczyzn nie musiały poddawać się obrzezaniu, jeśli chciały wyznawać judaizm). Kobiety te z kolei wywierały wpływ na wysoko sytuowanych mężów. Lokalna arystokracja stanowiła jedynie niewielką część społeczeństwa, w jej ręku skupiało się jednak bogactwo i władza polityczna. Z ich szeregów wywodzili się **dekurioni** zasiadający w lokalnych radach, których decyzja mogła spowodować wygnanie niepożądanego człowieka z miasta. Jednak władza, którą posiadali, miała charakter jedynie lokalny. Udając się do Ikonium, Paweł i Barnaba opuścili obszar ich jurysdykcji.

51-52. Ikonium leżało dalej, przy tej samej drodze, na wschodnim krańcu Frygii-Galacji (przyjmując - co jest prawdopodobne, chociaż pozostaje kwestią sporną - że w tym okresie region ten nosił nazwę „Galacja”).

Wielu Żydów, powracając do Ziemi Świętej, otrząsało ze swych stóp pył z ziemi pogan, ponieważ zaś Świątynia była uważana za najświętsze miejsce w Izraelu, strząsali pył także wówczas, gdy wchodzili na jej teren. Paweł i Barnaba pragnęli przypuszczalnie dać w ten sposób do zrozumienia, że ludzie, którzy odrzucili ich przesłanie, są poganami i czeka ich sąd Boży. Jezus nakazał swoim uczniom stosowanie tej praktyki nawet w żydowskiej Palestynie (Łk 10,10-12).

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001](#) ∴

[Historyczno Kulturowy Komentarz do Nowego Testamentu](#)

[Craig S. Keener, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2000](#) ∴

PSALM RESPONSORYJNY

Refren: *My ludem Pana i Jego owcami.*

Wykrzykujcie na cześć Pana wszystkie ziemie,
służcie Panu z weselem,
Stawajcie przed obliczem Pana

z okrzykami radości.

Refren.

Wiedźcie, że Pan jest Bogiem,
On sam nas stworzył.
Jesteśmy Jego własnością,
Jego ludem, owcami Jego pastwiska,

Refren.

W Jego bramy wstępujcie z dziękczynieniem,
z hymnami w Jego przedsionki.
Albowiem Pan jest dobry,
Jego łaska trwa na wieki.

Refren.

Ps 100,1-2.3,4b-5ab

Ps 100. Hymn chwały. Psalm zamyka serię hymnów na cześć Jahwe-Króla (93; 95-99) oraz tworzy kulminację. Niektóre hymny (95; 96; 98; 99) wzywają narody, by przyłączyły się do wielbienia Jahwe i uznały jego boskie rządy. Ps 100 składa się z dwóch części (ww. 1-3.4-5), z których każda jest kompletnym hymnem.

1. ***"wykrzykujcie na cześć Pana, wszystkie ziemie"***: Por. Ps 98,4a.

3. ***"wiedźcie, że Pan jest Bogiem"***: Wezwanie całego świata do uznania, że jedynie Jahwe jest Bogiem; por. ton „misyjny” Ps 96.

"On sam nas stworzył, my Jego własnością": Tłumaczenie za poprawionym tekstem masoreckim, który brzmi: „On stworzył nas, a nie my sami”. Por. Ps 79,13; 95,5a.

5. Końcowy werset, rozpoczynający się od „albowiem”, oparty jest na powszechnie występującym refrenie (por. Ps 118,1; 136,1-26). W tym kontekście „dobry” odnosi się do konkretnych czynów Jahwe, które wynikają z jego łaskowości (*hesed*) opartej na przymierzu i okazanej Izraelowi. Zatem pierwsza część psalmu wywyższa Jahwe, gdyż jedynie on jest Bogiem, druga zaś część wychwala go za jego wierną dobroć względem jego ludu.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001 .:](#)

DRUGIE CZYTANIE

Baranek będzie ich paść i prowadzał ich do źródeł wód życia

Ja, Jan, ujrzałem wielki tłum, którego nie mógł nikt policzyć, z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków, stojących przed tronem i Barankiem. Odziani są w białe szaty, a w ręku ich palmy.

I rzekł do mnie jeden ze starców: "To ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i opłukali swe szaty, i w krwi Baranka je wybielili. Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Siedzący na tronie rozciągnie nad nimi namiot. Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć, i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo paść ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: i każdą łzę otrze Bóg z ich oczu".

Ap 7,9.14b-17

9. Białe szaty noszono pełniąc służbę w Świątyni, były też stosowane podczas kultu bogów w Azji Mniejszej. Gałązek palmowych używano głównie podczas obchodów Świąta Namiotów. W przyszłości „Reszta” ze wszystkich narodów miała przybyć do Jerozolimy, aby przyłączyć się do obchodów Świąta Namiotów (Za 14,16). Podobnie jak w tekstach apokaliptycznych, przyszłe ziemskie królestwo jest już obecne w jakimś sensie w niebie. Gałązki palmowe przypominały zwycięskie wyjście Izraelitów z Egiptu, zaś samo święto upamiętniało Bożą wierność wobec Izraelitów w czasie ich wędrówki przez pustynie, kiedy byli całkowicie zdani na Niego.

Niektórzy badacze sugerowali, że owe tłumy to męczennicy lub cierpiący Kościół z Ap 6,11, ukazany tutaj z innej perspektywy. Określenie „którego nikt nie mógł policzyć” oznacza, iż tłum był olbrzymi, zbyt wielki do przeliczenia - nie zaś nieskończony (3 Księga Machabejska 4,17; mogło to oznaczać liczbę tak wielką, że można ją było przyrównać do piasku na brzegu morza, jak w Jdt 2,20).

”wielki tłum, którego nie mógł nikt policzyć, z każdego narodu”: Ludzi tej wizji świadomie przeciwstawia się ludziom z poprzedniej relacji; pierwsza grupa jest

drobiazgowo policzona, druga - niepoliczalna. Pierwsza wywodzi się z Izraela, druga - ze wszystkich narodów. Jakkolwiek nie należy przywiązywać zbytnej wagi do szczegółów, wydaje się, że druga grupa to wszyscy wierzący, którzy okazali się wierni do końca i jako pierwsi tworzą osobną grupę w obrębie większej społeczności (zob. komentarz do 14,1-5).

"a w ich ręku palmy": Liść palmy był znakiem zwycięstwa

14. **"z wielkiego ucisku"**: Kryzys czasów ostatecznych, który obejmuje też prześladowanie za wierność (por. 1,9; 3,10).

"i w krwi Baranka je wybielili": Szaty symbolizują wewnętrzny lub duchowy stan człowieka, jak w pierwszej części 3,4. Przeobrażenie człowieka ze skalanego (grzesznego) w czystego (świętego) ściśle wiąże się ze śmiercią Jezusa rozumianą jako ofiara (por. 1,5; 5,6.9). Jak się wydaje, chodzi tu głównie o nawiązanie do pokuty, nawrócenia i chrztu ujętych razem jako przeobrażenie człowieka. Wzmianka o ucisku wskazuje, że wytrwałość w procesie transformacji jest również rozstrzygająca dla przyszłych uczestników zwycięstwa Boga i Baranka. Wytrwałość może prowadzić do śmierci (męczeństwa), nie znaczy to jednak, że wszyscy chrześcijanie pójdą w ten sposób za Barankiem.

15. **"przed tronem Boga"**: Pozostawać w obecności Boga to największe szczęście i błogosławieństwo (por. 22,3-4).

"w Jego świątyni": Posługiwanie w świątyni symbolizuje najściślejszą więź z Bogiem (por. 3,12).

16-17. Aby wyrazić znaczenie zbawienia, używa się różnych przerośni; zaspokojenie potrzeb fizycznych i emocjonalnych symbolizuje spełnienie człowieczeństwa.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001](#) ∴

[Historyczno Kulturowy Komentarz do Nowego Testamentu](#)
[Craig S. Keener, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2000](#) ∴

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Aklamacja: *Alleluja, alleluja, alleluja*

Ja jestem dobrym pasterzem i znam owce moje,
a moje Mnie znają.

Aklamacja: *Alleluja, alleluja, alleluja*

J 10,14

EWANGELIA

Jezus daje swoim owcom życie wieczne

Jezus powiedział:

”Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. Idą one za Mną i Ja daję im życie wieczne. Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki. Ojciec mój, który Mi je dał, jest większy od wszystkich. I nikt nie może ich wyrwać z ręki mego Ojca. Ja i Ojciec jedno jesteśmy”.

J 10,27-30

27-29. **Obraz pasterza powraca, gdy Jezus wyjaśnia niewiarę za pomocą kolejnej metafory „źródeł”, chociaż w mniejszym stopniu nasyconej wrogością niż ta z J 8,42-47. Tam podział na dwie grupy - „dzieci Abrahama” i „dzieci diabelskie” - opierał się na oskarżeniu, że ci ostatni starali się zabić Jezusa. Tłum, do którego Jezus zwraca się w tym fragmencie, chociaż zostanie przez niego obrażony, nie należy do tego spisku. WJ 6,44 do Jezusa nie może przyjść nikt, kto nie został „pociągnięty” przez Ojca, zaś J 6,65 nawiązuje do tej wypowiedzi, by wyjaśnić, dlaczego niektórzy z uczniów Jezusa odeszli. Przykłady te wskazują, że we wspólnocie Janowej używano wypowiedzi o powołaniu**

ludzi przez Boga do wiary, by uczynić zrozumiałymi przypadki odrzucenia, rezygnacji z uczniostwa i czynnego prześladowania. Doświadczenia te odcisnęły piętno na tym fragmencie J. Ponieważ Bóg jest tym, który „dał” owce Jezusowi, nikt (nawet religijni przywódcy działający w imieniu Boga, a opisani w J 9) nie może mu ich odebrać. Nie mogą oni pokrzyżować planów Jezusa, udzielenia życia wiecznego tym, którzy uwierzą (por. J 17,2.6).

Pasterz, który bronił owiec przed złodziejem lub drapieżnikiem, musiał być gotowy na zapłacenie wysokiej ceny (J 10,12.15), taka jest jednak cena wierności (Jr 23,4).

30. Słuchacze Jezusa mogli pomyśleć o relacji łączącej Izraela z Bogiem, lecz Jego słowa o jedności z Ojcem są zbyt jednoznaczne, raczej powtarza on echem główne wyznanie wiary judaizmu: Bóg jest jeden (Pwt 6,4). Dla Jezusa jedność z Ojcem (pozostając jednak odrębnym wobec Niego) było równoważne przypisywaniu sobie Boskości.

”Ja i Ojciec jedno jesteśmy”: W pożegnalnych mowach Jezusa jedność łącząca Ojca i Syna obejmuje również wspólnotę wierzących (por. J 17,11)

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001](#) ∴

[Historyczno Kulturowy Komentarz do Nowego Testamentu](#)

[Craig S. Keener, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2000](#) ∴

HOMILIA

Moje owce, ks. Tadeusz Mrowiec

„Jezus powiedział: «Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je»” (J 10,27)

Dobry Pasterz

Na wszystkie niespokojne ludzkiego serca z miłością patrzy Jezus – Dobry Pasterz. On proponuje poczucie pewności we wszystkich decyzjach. Mogą go doświadczyć tylko ci, którzy należą do Jego owiec. One słuchają Jego głosu, idą za Nim, dlatego są bezpieczne, nie zginą, nikt nie może im zagrozić i mają życie wieczne. Mają poczucie pewności na swojej drodze życia.

Dobry Pasterz czeka również na ciebie. Idź, powiedz Mu wszystko o niepokojach swego serca i posłuchaj Jego rad, aby twoja droga była pewna.

Świat jest pełen niebezpieczeństw

Jezus ostrzega, że świat będzie chciał porwać owce z Jego owczarni. W czytaniu z Dziejów Apostolskich słyszeliśmy, że to wyrwanie może się dokonać przez złe słowo. Oto Paweł i Barnaba zostali życzliwie przyjęci przez wspólnotę modlącą się w synagodze w Antiochii. Kiedy po upływie tygodnia prawie całe miasto zebrało się, aby słuchać Dobrej Nowiny, przełożonych wspólnoty ogarnęła zazdrość i postanowili sprzeciwić się każdemu słowu, a potem doprowadzić do wyrzucenia apostołów Jezusa z miasta.

Podobne niebezpieczeństwa czekają na współczesnych chrześcijan. Wielu z nich bezkrytycznie przyjmuje fałszywe poglądy, nie podejmując rozumnej refleksji. Po ogłoszeniu encykliki *Human ae vitae*

papież Paweł VI żalił się, że katolicy przyłączyli się do krytyki nauki Kościoła i chętniej słuchali zmiennych opinii współczesnego świata niż nauki płynącej ze źródła Bożej mądrości.

Ciekawe, że obecnie możemy zauważyć podobne zjawiska. Na przykład na stronie internetowej www.opoka.org.pl opublikowano kiedyś zdania pojawiające się najczęściej na katechezie w szkole średniej, gdy mowa była o przygotowaniu do życia w małżeństwie: „Chyba każdy ma prawo kierowania się swoimi przekonaniem”, „Dlaczego współżycie seksualne przed ślubem jest grzechem?”, „Aborcja jest potwierdzeniem wolności kobiety”, „Kościół nie ma prawa wymagać czystości przedmałżeńskiej” itp. Te pytania i postawy są przeciwne prawdzie objawionej w Ewangelii, a jednak pojawiają się one w ustach osób – podobno – wierzących. I tu docieramy do sedna zagadnienia. Młodzi ludzie, wierni, zamiast zgłębiać naukę Ewangelii,

słuchają i przyjmują za swoją naukę fałszywych nauczycieli. To właśnie im potrzeba przebudzenia i pokarmu zdrowej nauki.

Rola Kościoła

Wobec błędnej nauki, fałszywych ideologii, współczesnych niebezpiecznych poglądów wspólnota Kościoła może obronić człowieka. Jezus zapowiedział, że „bramy piekielne go nie przemogą”. To znaczy: prawda należy do Kościoła, zwycięstwo należy do nauki Kościoła.

Wobec trudności i rozłamów w Kościele na przełomie IV i V wieku pięknie o wartości wspólnoty wiernych naucza św. Augustyn. Kościół jest matką karmiącą i troszczącą się o swoje dzieci. Katolicka wiara jest podstawowym warunkiem zrozumienia słowa Bożego i obrony przed wszelkimi naukami błędnymi. W Kościele spotkamy ludzi grzesznych, spotkamy zgorszenie, ale tylko miłość może przewyciężyć te trudności. Biskup Hippony naucza: „Tylko ten, kto miłuje Kościół, otrzyma dar Ducha Świętego. Co więcej, w takiej mierze, w jakiej miłuje Kościół, otrzyma łaskę Ducha Pocieszyciela”. Człowiek, który w swoich poglądach i postawach staje poza Kościołem, naraża się na utratę wiary, a nawet zbawienia.

„Jezus powiedział: «Moje owce słuchają mego głosu, a Ja znam je. [...] Nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki»” (J 10,27). Trwajmy w wierze Kościoła, aby nikt nas nie wyrwał z ręki Dobrego Pasterza.

{youtube} [V1ha172y-cw](#) {/youtube}

{youtube} [EsAQAUwUID0](#) {/youtube}

{youtube} [iVIX3VjAoVU](#) {/youtube}

{youtube} [7AMTBfkplOQ](#) {/youtube}

{youtube} [hRlv893ZxzY](#) {/youtube}

{youtube} [2Kqe-CSqTqs](#) {/youtube}